

HỒI 361

Tuyết Trung Mạn Hành

K

hầu Trọng hiên ngang bước vào Thiên Vương điện, đao vẫn thủ trong tay, cả người tuyết phủ trắng xóa. Tứ Tăng đã trở lại yên lặng bất động, chẳng khác bốn bức tượng mới bên cạnh Di Lạc và Tứ Đại Thiên

Vương.

Khẩu Trọng liếc nhìn Từ Tử Lăng vẻ quan tâm, đoạn thu đao hồi vô, ung dung: “Chúng tiểu tử hai người, chỉ có một thành công rời điện, có thể coi như hòa. Hà hà, theo các vị nên tính thế nào cho thỏa đáng?”

Khuôn mặt dài hom hem của Gia Tường ẩn hiện tiểu ý, giọng bình thản như không: “Thiện tai! Thiện tai! Ở là Phật, đi cũng là Phật, người xuất gia sao phải tính toán nhiều? Vì duyên mà ở, cũng vì duyên mà đi...”

Đạo Tín cất tiếng cười lớn: “Đi hay ở chỉ là con ảo mộng, được mất cũng đều thoáng qua, nhị vị bảo trọng!”

oOo

Ngàn vạn bông hoa tuyết cuộn bay theo gió, lượn lờ trong không trung rồi nhẹ rơi xuống đất, cả thế gian trắng muốt đến mê ly, khiến lòng người không khỏi run lên vì xúc cảm.

Khẩu, Từ sóng vai chậm rãi ra khỏi tự. Ngang qua Đại Hùng bảo điện, chợt tiếng tụng kinh của quần tăng nhịp nhàng vang lên như sóng thủy triều, đập vào tai hai gã.

Gần như cùng một lúc, cả hai co người thổ ra một búng máu. Trên mặt tuyết trắng tực thời xuất hiện hai vệt đỏ, rồi nhanh chóng bị tuyết mới lấp đi.

Hai gã nhìn nhau, cùng cười lên một tiếng, cảm giác thành công lúc bấy giờ mới ủa tới làm cả hai cao hứng đến độ chỉ muốn nhảy nhót hét to cho thỏa.

Khấu Trọng chùi máu bên mép, tiện tay vung cao nắm đấm về phần khích: “Lãng thiếu gia nhà ngươi nắm bắt thời cơ thật chính xác, bằng không chúng ta bây giờ đã biến thành hai con gà rù để cho người ta mặc tình thao túng rồi. Mẹ kiếp, thắng bại đúng là chỉ cách nhau có sợi tóc!”

Từ Tử Lãng gật đầu: “Cái chúng ta học được hôm nay còn hữu ích hơn nhiều so với mười mấy ngày trước đó. Phật môn tuyệt học quả là bát đại tinh thâm, cũng may võ công chúng ta sau khi giao chiến với Ma môn ở Nam Dương vừa có bước đột phá, nếu không chỉ cần một chiêu Nhất Chỉ Đầu Thiện đã khiến cả ta với người phải bó tay chịu hàng rồi!”

Hai gã đang theo đường quay trở lại Thiện Tân kiều. Nổi hưng phấn khi tuyệt bắt đầu rơi đã qua đi, đường phố vắng ngắt, không nói cũng biết dân chúng đã sớm về nhà ngồi bên lò sưởi, hưởng cái lạc thú lớn nhất của mùa đông.

Khấu Trọng ngửa mặt thở phào một hơi: “Này Tử Lãng, cao thủ Phật môn giờ đều ở Lạc Dương, ta chắc Thạch Chi Hiền không thể dám làm càn. Nhân cơ hội này chúng ta hãy khởi hành bắc thượng, ta đi gặp Vương Thế Sung sắp xếp hành trình, người tới báo tin cho Khả hãn và Vương tử!”

Từ Tử Lãng vốn cũng đã muốn rời đi, lập tức gật đầu đồng ý, hai gã lại chia ra hai ngả.

oOo

Trong màn tuyết trắng dày đặc mênh mông, thuyền bè trên Lạc Hà vẫn không ngừng qua lại, chợt hiện rồi lại chợt khuất trong màn tuyết khiến người ta không khỏi có cảm giác vô cùng huyền hoặc. Hàng thuyền liểu cổ hai bên bờ, dòng sông và cây cầu xa xa đều như biến thành khác lạ, vừa diễm lệ vừa thần bí.

Bước chân Từ Tử Lãng chậm dần, ngậy người ngắm nhìn, lòng những muốn thu hết cảnh sắc tuyết mỹ này vào tâm khảm.

Giọng ôn nhu của Sư Phi Huyền chợt vang bên tai gã: “Qua được ải Tứ Thánh tăng, Tử Lãng sẽ danh chấn thiên hạ, huynh định tiếp theo sẽ làm gì?”

Từ Tử Lãng từ từ quay đầu lại.

Bộ nam trang không thể che nổi nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn của nàng, thoát trông thì hết sức mâu thuẫn, song trong không khí huyền hoặc của đêm tuyết trắng lại hết

sức tự nhiên, càng làm cho nàng giống như một tiên tử hạ phàm, không chút gì thuộc về trần thế. Nàng đứng đó khiến cả một vùng trời đất cũng như biến thành tiên cảnh giữa nhân gian.

Gã im lặng ngắm nàng một lát mới mỉm cười: "Ta và Khấu Trọng thành công chỉ là nhờ một chút mưu kế mà thôi, có gì đáng gọi là danh trấn thiên hạ? Nhìn Sư tiểu thư có vẻ rất cao hứng, dường như không bận tâm gì đến chuyện chúng ta thoát được thân. Dám hỏi vì lý do gì vậy?"

Sư Phi Huyền khẽ nhún vai, tư thái thần tình thật khiến người ta phải rung động đến tận cùng cảm xúc, duyên dáng nhìn lại Từ Tử Lăng: "Thâm tâm ta lúc nào cũng coi hai người không phải là địch nhân, bày ra sự gì cũng chỉ là chuyện đùa chơi, đâu để tâm đến thắng bại! Lúc thỉnh tứ vị Thánh tăng xuất sơn, ta cũng đã sớm nói mọi chuyện hãy đều tùy duyên mà định, huống hồ Quan Trung mấy ngày qua phát sinh đại biến, thập phần bất lợi cho Tần vương. Hai người tiến nhập Quan Trung ắt sẽ gây ra xáo trộn, rất có thể tạo ra một cục diện khác chưa biết chừng."

Từ Tử Lăng khẽ chau mày: "Thì ra vậy! Nghĩa là nếu chúng ta tìm được Dương Công Bảo Khố, Sư tiểu thư cũng sẽ không xen vào?"

Sư Phi Huyền chột thở dài: "Ta thật không muốn nghĩ xa như vậy, huynh hiểu tâm sự của người ta không?"

Lòng Từ Tử Lăng run lên, mấy lời của Sư Phi Huyền, nhất là câu hỏi cuối cùng đã thú nhận nàng với gã không phải không có tình ý.

Đôi mắt tuyết trần vẫn nhìn gã đắm đắm, đoạn khẽ gật đầu: "Tại Quan Trung hiện nay, thế lực của Lý Kiến Thành đang đại thịnh, có Hiệt Lợi giúp đỡ, thêm Thạch Chi Hiền ngầm thao túng bên trong, nhất là Lý Uyên càng ngày càng thiên vị. Tình thế phức tạp như thế, các người vẫn một mực bắc thượng thì quả thật bất trí!"

Từ Tử Lăng gật đầu ngang nhiên: "Đa tạ đã quan tâm, chỉ cần Sư tiểu thư không tự mình ra tay, lại không thỉnh Ninh Đạo Kỳ hay Liễu Không hai vị đó xuất thủ cản trở thì chúng ta đã cảm kích lắm rồi!"

Khóe miệng Sư Phi Huyền hiện nét cười khổ não, trầm ngâm không trả lời. Từ Tử Lăng hiểu nỗi khó xử trong lòng nàng, bèn chuyển chủ đề: "Ta còn có một thỉnh cầu!"

Nét mặt Sư Phi Huyền lập tức tươi lên: "Từ Tử Lăng mở miệng thỉnh cầu, phải chăng ta nên ghi lại để sau này khoe với thiên hạ?"

Từ Tử Lăng nheo mắt cười, cũng trả lại không chịu kém: “Phi Huyền đích thực là tiên tử trên trời, ta chỉ là phàm nhân trên mặt đất. Phàm nhân có chuyện không làm được, không phải nên cầu cứu tiên tử sao?”

Sư Phi Huyền rút cuộc phải bật cười thành tiếng, xua tay: “Chưa bao giờ ta thấy huynh như vậy, còn học theo Khấu Trọng đùa giỡn ta, cẩn thận, ta phũ tay bỏ đi đó!”

Từ Tử Lăng biết nàng chỉ dọa chơi, cảm giác khoảng cách đối với mỹ nhân đã thu lại một bước dài, bèn thân nhiên: “Thỉnh cầu của ta là nhờ tiểu thư nghĩ giúp một điều kế giúp Đột Lợi Khả hãn có thể bình an hồi quốc!”

Ánh mắt Sư Phi Huyền chợt liếc gã, đôi môi ngọc cong lên: “À! Thì ra các người định dùng kế “Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương”, dùng Khả hãn nghi binh để bí mật tiềm nhập Trường An!”

Từ Tử Lăng giật mình: “Đúng là không thể không khâm phục sát đất, chỉ từ một câu của ta mà tiểu thư có thể nhìn thấu cả kế hoạch như vậy!”

Sư Phi Huyền mỉm cười duyên dáng, lấy lại vẻ bình thản: “Chuyện Khả hãn có thể bình an hồi Hãn đình hay không liên quan đến thịnh suy của cả Đột Quyết và Trung thổ, thảo nào Tử Lăng lại phá lệ thỉnh cầu! Tử Lăng cứ yên tâm, ta đã đặc biệt thỉnh xuất Tán Nhân lão nhân gia đối phó Thạch Chi Hiền. Thiên hạ bây giờ chỉ có lão nhân gia và Tứ đại thánh tăng là có thể khiến Thạch Chi Hiền có vài phần cố kỵ. Dù sao các người cũng nên cẩn thận, Thạch Chi Hiền chắc chắn không bỏ qua Tà đế Xá lợi đâu!”

Dùng một lát nàng tiếp: “Dù sao ta cũng vẫn không hiểu, dùng Khả hãn nghi binh chỉ có thể che giấu được tung tích dọc đường, còn khi đã đến nơi thì hai người liệu có diệu kế gì để qua mắt bè đảng Lý Kiến Thành, tiềm nhập Trường An mà không ai hay biết?”

Từ Tử Lăng quay đầu nhìn sang bờ bên kia Lạc Hà, từ tốn: “Sau đây chúng ta sẽ lập tức rời Lạc Dương bắc thượng, nếu gặp lại tiểu thư ở Quan Trung, chỉ hy vọng sẽ là bạn mà không phải địch!”

Sư Phi Huyền chấp tay, cất giọng bình tĩnh: “Tức tâm tức phạt, tâm phạt chúng sanh, bồ đề phiến não, danh dị thể nhất. Tam giới đại đạo, duy tự tâm hiện, thủy nguyệt kính hoa, khởi hữu sanh diệt, nhữ năng tri chi, vô sở bất bị. Tử Lăng huynh hãy luôn luôn cẩn thận, đừng nên miễn cưỡng, Phi Huyền không tiễn!”

oOo

Từ Tử Lăng tiếp tục men theo bờ sông đi về phía tây, trong lòng còn vương vấn tư thái tiền thiên thoát tục của mỹ nhân.

Mỗi lần nói chuyện với Sư Phi Huyền, gã đều có thể ngộ ra nhiều điều.

Nhân gian bi hoan ly hợp, chúng sinh hỷ nộ ai lạc, nói cho cùng chỉ là tự tâm mà hiện, cũng hư vô như hoa gương trắng nước, chỉ cần hiểu thấu điều đó thì còn có gì phải khổ tâm? Suy nghĩ đó tuy bi quan nhưng lại không thể phủ nhận, sự tình quả thực là như vậy, chỉ tại chúng sinh chấp nê bất ngộ nên mới trầm luân mà thôi!

Những lời nàng nói lúc chia tay, để đề tỉnh gã hay là nhắc nhở chính mình?

“Từ gia!”

Từ Tử Lăng thoáng giật mình, lòng thầm kêu chí nguy! Chỉ bởi quá mê mải nghĩ về Sư Phi Huyền mà gã không hề phát giác có người nấp sau cây đại thụ bên đường. Thật không ngờ đó lại là Khâu Đồng Đồng, nữ thủ hạ xinh đẹp khả ái của Lưu Hắc Thát. Đồng Đồng lướt đến bên cạnh gã, hớn hỏ: “Thật may, tiểu nữ cuối cùng cũng tìm được Từ gia!”

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: “Thì ra là Đồng Đồng cô nương, Lưu đại ca có cùng đến không?”

Gương mặt tươi cười của Khâu Đồng Đồng chợt đỏ lên: “Gọi tiểu nữ là Đồng Đồng được rồi, Đại soái cũng gọi như vậy mà! Không phải Đại soái mà là Đại vương, Đại vương đang khẩn cấp muốn gặp Từ gia và Thiếu soái.”

Từ Tử Lăng không khỏi chấn động trong lòng, Đâu Kiến Đức đến Lạc Dương, khả năng muốn thương nghị gì đó với Vương Thế Sung, còn Vương Thế Sung lại giấu không cho hai gã biết.

Nửa khắc sau Từ Tử Lăng đã có mặt trên một chiến thuyền đang im lìm buông neo bên một nhánh Lạc Hà thủy.

Đâu Kiến Đức khoảng hơn bốn mươi tuổi, người cao dong dỏng, cử chỉ ung dung, râu tóc đen nhánh, phong thái thâm trầm lãnh tĩnh, nhãn thần như mắt ưng có thể nhìn thấu suốt đối phương, khí độ bức người.

Hai người đợi đám thuộc hạ lui ra mới ngồi xuống bên kỹ, Đậu Kiến Đức cất giọng cảm thán: "Mỗi lần nói về hai vị, Hắc Thát đều khen ngợi không tiếc lời, ta xem trọng lời hấn nhưng cũng chỉ dám bán tín bán nghi. Hôm nay gặp mặt Từ thiếu hiệp mới thấy, chỉ cần một động tác nhắc tay của thiếp hiệp đã mang đầy khí độ ung dung tự tại, hình thái càng hoàn mỹ vô song, khiến ta tâm phục khẩu phục. Đậu Kiến Đức ta đã gặp không biết bao nhiêu người, Từ thiếu hiệp mới là người thứ hai sau Tán nhân Ninh Đạo Kỳ gây được cho ta cảm giác này!"

Từ Tử Lăng vốn úy kỵ nhất là được người ta khen ngợi ngay trước mặt, không khỏi đỏ mặt lên vì bối rối. Bất quá Đậu Kiến Đức này từng lời nói cử chỉ đều có vẻ thật lòng, không giống Vương Thế Sung cứ mở miệng là cô vương quả để nên ngay từ đầu gã đã nảy sinh hảo cảm, chỉ đành cười khỏ: "Xin Đại vương chớ quá lời tán dương kẻ hậu bối! Đại vương đến Lạc Dương phải chăng có ý kết minh với Vương Thế Sung?"

Mắt ung Đậu Kiến Đức lóe hàn quang, lạnh lùng: "Đậu Kiến Đức ta đối với tên tiểu nhân Vương Thế Sung tuyệt không có chút hảo cảm, chỉ là tình thế hiện nay Đường cường Trịnh nhược, ta thật không nghĩ ra cách nào khác. Trịnh mà bị diệt, Hạ cũng không thể tồn tại. Muốn tiến phải có lúc lùi, ta phải tạm thời hòa hoãn với tiểu nhân đề tiện đó để tránh cái nguy trước mắt."

Việc Đậu Kiến Đức kết minh với Vương Thế Sung như vậy đã là chắc chắn! Tuy nhiên Đậu Kiến Đức có vẻ rất không thoải mái khi phải nói chuyện kết minh, liền đổi ngay chủ đề: "Khẩu Thiếu soái ở đâu ta có thể gặp được không? Đêm nay ta thương nghị với Vương Thế Sung, sớm mai sẽ đi."

Từ Tử Lăng lắc đầu về tiếc rẻ: "Tại hạ vừa chia tay hấn mấy khắc trước, nhưng đêm nay chúng ta đã phải rời thành rồi, chỉ sợ khó gặp được Đại vương!"

Đậu Kiến Đức gật đầu thông cảm: "Thuyền của ta sẽ lưu lại đây, thiếu hiệp xem có sắp xếp được không? À, ta nghe Hắc Thát kể các người và Vũ Văn Hóa Cập thù sâu như biển, đúng không vậy?"

Đáy mắt Từ Tử Lăng thoáng hiện sát cơ, gật đầu trầm giọng: "Lấy mạng Vũ Văn Hóa Cập đích thực là chuyện lớn nhất của đời ta!"

Khóe miệng Đậu Kiến Đức hiện nụ cười lãnh khốc: "Tốt lắm! Hiện tại Từ Viên Lăng đã quy thuận Đậu mỗ, chỉ Vũ Văn Hóa Cập là còn ngoan cố chống cự. Bất luận Từ Lăng và Thiếu soái đối với ta thế nào, Đậu Kiến Đức ta cũng xem các vị là huynh đệ như Hắc Thát

vậy! Đã là huynh đệ, có gì phải cố kỵ? Các vị sau khi xong việc ở Quan Trung hãy đến tìm ta, cùng nhau hoạch định đại kế đối phó Vũ Văn phiệt!"

Từ Tử Lăng phải thầm kêu lợi hại!

Nói về khả năng thuyết khách, Vương Thế Sung và Lý Tử Thông đúng thực không đáng bén gót Đậu Kiến Đức. Cao minh nhất là y không hề nửa lời nhắc đến Dương Công Bảo Khố hoặc ai sẽ là thuộc hạ của ai. Khi "tất cả đều là bằng hữu" như vậy, Từ Tử Lăng còn cách gì khác ngoài gật đầu ưng thuận!

Đậu Kiến Đức không phí thêm lời nào nữa, chỉ đích thân đưa Từ Tử Lăng lên bờ, thuận miệng giới thiệu hai thủ hạ tùy hành là Trung thư Thị lang Lưu Bân và Đại tướng quân Lăng Kính. Hai người này một văn một võ hiển nhiên đều là nhất biểu nhân tài, chứng tỏ thủ hạ của Đậu Kiến Đức không thiếu cao thủ.

Hai người đối với Từ Tử Lăng đều hữu lễ thân thiết. Đậu Kiến Đức đặt tay lên vai Từ Tử Lăng, cười sáng khoái: "Nhìn Từ thiếu hiệp cũng có thể suy ra Thiếu soái thế nào. Đậu mỗ chỉ dám khuyên một câu, bắc thượng lần này hai người đừng nên miễn cưỡng, làm được thì tiến, vạn nhất không làm được thì lui. Hai người nhất định phải bảo trọng để Đậu Kiến Đức ta có ngày được hết lòng nghênh đón, tái kiến!"

oOo

Rời khỏi thuyền, Từ Tử Lăng vội vã đến nơi hẹn. Khấu Trọng, Phục Khiên, Đột Lợi và Hình Mạc Phi đang lo lắng bồn chồn, thấy gã tới mới thở phào nhẹ nhõm.

Đoàn hộ tống Đột Lợi xuất phát không chậm trễ.

Cổ xa mã lớn băng đi trong tuyết. Lúc đó Khấu Trọng mới hỏi lý do Từ Tử Lăng đến muộn, sau khi nghe chuyện Đậu Kiến Đức, gã lắc đầu cười khổ: "Trừ phi có thuật phân thân thì ta mới gặp ông ta được!"

Đoạn hỏi về hứng thú: "Đậu Kiến Đức là người thế nào?"

Cả Phục Khiên và Đột Lợi đều lộ thần sắc chú ý. Từ Tử Lăng thở dài: "Ta chỉ biết dùng cảm giác nhìn người, không biết lần này có sai không!"

Khấu Trọng cười cười: “Cảm giác của Lăng thiếu gia lúc nào cũng linh nghiệm như thần, chuyện quan trọng này lại sai thế nào được!”

Từ Tử Lăng chợt trầm xuống, đoạn chậm rãi: “Nếu không có Lý Thế Dân, Lý phiệt lại không khống chế được Quan Trung thì thiên hạ này ắt sẽ về tay Đâu Kiến Đức!”

Cả bốn gã đều thoáng lặng đi.

Đột Lợi gắng đùa: “Sao Từ Tử Lăng không nói ‘không có Lý Thế Dân và Khấu Trọng’? Không sợ làm Thiệu soái đau lòng à?”

Từ Tử Lăng lắc đầu cười khở: “Ta không nói vì biết rõ Khấu Trọng, bởi giao tình với Lưu Hắc Thát mà sẽ khó có thể coi Đâu Kiến Đức là địch nhân!”

Phục Khiên vỗ mạnh vào vai Khấu Trọng, đoạn giơ ngón cái tán thưởng: “Tuyệt lắm! Chỉ một câu là biết Thiệu soái là hảo hán tử trọng tình nghĩa!”

Hình Mạc Phi vẫn bắn khoả: “Rốt cuộc Đâu Kiến Đức là người như thế nào mà có thể khiến Từ gia đánh giá cao như vậy?”

Từ Tử Lăng nghiêm túc: “Người này lão mưu thâm toán, bình dị dễ gần như Tiêu Tiển, khoáng đạt đại độ, biết cách dùng người như Lý Thế Dân, lại thêm hào hùng cái thế, thành bại không kể như Đỗ Phục Uy. Hình huynh xem có đáng đánh giá cao không?”

Khấu Trọng đập tay lên đùi, giọng cảm thán: “Chẳng trách Lưu đại ca lại cam tâm bán mạng!”

Phục Khiên thở dài: “Miền Bắc Hoàng Hà hiện tại đúng là Đâu Kiến Đức có thể xưng bá. Mạnh Hải Công ở Tào Châu và Lý Văn Đô ở Mạnh Tân đều đã bị y tiêu diệt, Từ Viên Lăng ở Nhiệm Thành thì hạ giáo quy hàng. Dưới tay y lại có bốn mưu thần như Ngũ Thế Nam, Âu Dương Tuấn, Lưu Bân lo việc cai trị, thủ hạ binh hùng tướng mạnh, tổng cộng đến hơn hai mươi vạn, thực lực đủ để giao phong chính diện với Lý phiệt. Nếu y thành công kết liên minh với Vương Thế Sung, lại được Thiệu soái và Từ Tử Lăng phò trợ thì ai dám nói thiên hạ sẽ về tay người nào?”

Đột Lợi gật đầu: “Đúng như vậy, người mà Tần vương ủy kỵ nhất ngoài Thiệu soái chính là Đâu Kiến Đức!”

Khấu Trọng thở dài: “Tiếc là Đỗ Phục Uy đã đầu hàng Lý Thế Dân, khiến cho chuyện đánh Lạc Dương của hãn ngày một thuận lợi. Nếu Đỗ Phục Uy mà quyết giữ Giang Đô, Lý tiểu tử có gan trời cũng không dám đông tiến...”

Không hẹn mà nên, năm gã cùng quay đầu nhìn ra cửa sổ ngắm Lạc Dương lần cuối cùng.

Trời vẫn mang mang tuyết trắng, trong lòng mỗi người nảy một ý nghĩ riêng.

Phục Khiên trầm ngâm: “Bình bất yếm trá, Đỗ Phục Uy từ bao lâu đã xưng bá Giang Hoài, có khi nào quy thuận chỉ là kế hoãn binh không?”

Khấu Trọng lắc đầu cười khổ: “Ta vốn cũng hy vọng như vậy, nhưng nghĩ lại thì không thể. Lão gia là người thắng bại bất kể, thắng là thắng, bại là bại, đã nói là sẽ tuyệt đối thực hiện!”

Xe chậm dần lại đi vào bến, ba chiếc thuyền đã đợi sẵn. Tàn Thúc Bảo và Trình Giáo Kim đích thân mở cửa nghênh đón. Vương Huyền Ứng, Vương Huyền Nộ đại diện Vương Thế Sung đến tiễn hành, không thấy Dương Công Khanh và Trương Trấn Châu.

Sau mấy câu khách khí, hai bên chia tay. Năm gã đang toan xuống thuyền thì tiếng vó ngựa chột vang lên. Từ trong màn tuyết xuất hiện ba thốt ngựa.

Tất cả đều căng mắt nhìn, ngưng thần chờ đợi, không khỏi ngỡ ngàng khi nhận ra chính là Đại Đường Công chúa Lý Tú Ninh đi giữa, hộ tống hai bên là phu thê Lý Tịnh và Hồng Phát Nữ.

Khấu Trọng kinh ngạc lẫn vui mừng, vội bước ra phía trước đón ba người.

- o O o -